

Hồi 2

Bách Tâm Nhai

Quái Thủ Thư Sinh Long Phi Phụng Múa

Nhắc lại Vân Nhạc trên Thái Sơn vì tính sai công lực đối phương và tự đắc võ nghệ mình nên bị cửu tà hợp sức giao hội thành một chưởng lực mạnh khôn tả tấn công tới. Chờ tới khi chàng cảnh giác thì đã muộn, nên mới bị dồn vào thế bó chân. Những cao thủ đấu với nhau chỉ sai một ly là đi một dặm, thất cơ một chút là chân khí bị áp đảo ngay, dù có công lực cái thế cũng không sao chống lại thế công của cửu tà như di sơn đảo hải, đành cứ phải lùi về sau.

Chàng không ngờ lui tới mép sườn núi cạnh Thiên Trượng Nguyên, một thung lũng sâu ngàn trượng.

Chàng đột nhiên bị Độc Tú Thần Ma nhắm ngực đánh tới một chưởng, cảm thấy ngực đau như cắt, thân hình bị bắn tung lên, rồi rơi xuống Thiên Trượng Nguyên.

Dưới bóng trăng, thân hình của Vân Nhạc tựa sao sa, xuống sâu ngàn trượng sương phủ mặt mù...

Vân Nhạc tuy chân khí đã bị chấn động tản mát, khí huyết đảo lộn nhưng thần trí vẫn thanh tỉnh, tai chàng còn văng vẳng nghe thấy tiếng nói kiêu ngạo, tiếng cười ngông cuồng của bọn tà ma trên sườn núi, chàng nghiêng răng tức giận vô cùng.

Vân Nhạc rơi tốc độ nhanh vô cùng, càng xuống càng nhanh. Chàng cảm thấy thân mình lơ lửng trên tầng mây cao. Đó là hiện tượng tất hữu của những người đã bị chân khí tản mát. Hai bên tai tiếng gió kêu vù vù, mây và sương mù lòa cả mắt dù chàng cố gắng tới đâu cũng tựa như ở trong đêm tối. Chàng liền tưởng tới lúc ở hang động trên Tử Âm Phong bị Bão Đám Ma Tăng đánh một chưởng ngã xuống vực sâu ngàn trượng, tình hình lúc ấy cũng như bây giờ.

Chàng liền nghĩ thầm:

- Nếu bây giờ cũng như lần trước, dưới chân ta bỗng có một luồng gió mạnh lướt qua, để cho ta mượn sức giữ thăng bằng tinh thần thì hay biết mấy. Nhưng may mắn, ngẫu nhiên

chỉ một lần, làm gì có nhiều kỳ tích như thế được. Hướng hồ bấy giờ chân khí ta đã tản mát, thì dù có luồng gió lốc ta cũng không làm sao ổn định được tinh thần.

Tất cả những dĩ vãng đều hiện ra trong đầu óc và cũng nhanh như cái đà của thân mình chàng rơi vậy. Trong một năm ngắn ngủi chàng đã tỏ ra là một người rất tài hoa và đã diệt trừ rất nhiều tà mị.

Nghĩ đến đây bộ mặt anh tuấn của chàng lộ ra nét cười kiêu ngạo nhưng chỉ trong giây lát thôi, nụ cười đó tắt ngay, chàng tự vấn:

- Đời sống của ta xán lạn như thế này chẳng lẽ ngắn ngủi như vậy sao.

Không phải chàng sợ chết mà chàng cho cuộc đời ngắn ngủi như thế là một sự đáng ân hận vô cùng vì kẻ thù giết cha chàng vẫn chưa diệt trừ hết. Nhớ đến đó chàng đau lòng vô cùng. Ý nghĩ đó cứ lẫn quẩn trong đầu óc chàng khiến chàng muốn sống để làm cho tròn trọng trách. Tiếng gió cứ ào ào thổi bên tai, bỗng đầu óc choáng váng, thân mình như tảng đá nặng rơi xuống thung lũng, càng xuống càng nhanh.

Chàng sực nhớ ra một cách chữa thương bằng Bồ Đề Thiên Công, mà gần đây chàng lại nghĩ ra được một tâm pháp tuyệt kỹ ở trong Hiên Viên Thập Bát Giải có thể làm cho nguyên khí chạy ngược trong mình mà trở về nguyên chỗ cũ.

Chàng sực nghĩ ra phương pháp đó liền đem hai thứ kỳ học tuyệt thừa nung nấu ở một lò, chàng tự biết không thể nào hít mạnh chân khí như trước được nếu làm như thế càng nguy!

Chàng nghĩ ra cách sử dụng nghịch vận pháp để cho huyết khí chạy ngược trở lại. Như vậy quả nhiên có sự kỳ tích phát ra được.

Mặt mũi chàng phức hậu vậy, khi nào lại chết yếu một cách bi đát. Nhưng sự thật cũng phải nhờ ở sự thông minh tuyệt đỉnh mới nghĩ ra được phương pháp cứu sống đó.

Chàng ngấm ngấm vận một chút chân khí còn lại và cố dẫn uất khí ở tim, đẩy chân khí đó ngược trở lại. Đây là tâm pháp vô thượng ở Bồ Đề Thiên Công. Một mặt chàng dùng Thập Nhị Thiên Can trong Hiên Viên Thập Bát Giải dồn vào các chân khí tản mát về mọi nơi, nhờ vậy chàng lại tỉnh táo như thường. Khi chân khí lưu hành một cách điều hòa chạy thẳng tới Cửu Cung Lô Phủ, đầu bỗng bị rung động mạnh như kinh thiên động địa, chàng cảm thấy nhẹ nhõm tức thì.

Chàng buông hai tay lộn một vòng thẳng người rồi dùng khinh công Vân Long Hành Không, hai tay duỗi thẳng như hai con chuồn chuồn để ổn định thân hình và từ từ lượn

xuống. Chàng mới lượn được ba vòng thì hai chân đã đến mặt đất, kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh và thầm nghĩ:

- Nguy hiểm thật, ta chỉ giác ngộ chậm một tíc tắc là thân mình ta đã nát vụn như cám rồi.

Chàng bình tĩnh lại bèn mở mắt nhìn xung quanh thấy tối đen như mực, nghi kỵ vô cùng. Sự thật lúc ấy trời cũng đang tối, vả lại chàng ở thung lũng sâu ngàn trượng làm sao thấy ánh sáng được?

Lúc này chàng không vội ra khỏi thung lũng, chàng biết dãy Thái Sơn dài và rộng hàng nghìn trượng nếu chưa định rõ phương hướng mà cứ cắm đầu đi bừa thì dù có đi đến hết hơi hết sức cũng vô ích.

Vì vậy chàng ngồi xuống xếp bằng tròn để vận khí, chờ trời sáng định rõ phương hướng hãy hay. Chàng móc một cái lọ trong người lấy ra hai viên Trường Xuân bỏ vào miệng rồi cứ thế nhập định. Nửa tiếng đồng hồ sau mở mắt ra, chàng thấy vết thương đã khỏi hẳn, Linh Phủ của chàng sáng suốt hơn, mới biết công lực của mình lúc này cao siêu hơn thảng trước rất nhiều.

Chàng nhìn lên trời thấy vẫn còn tối đen. Chàng sực nghĩ vừa rồi ở trên sườn núi bị bọn tà ma hợp lực đánh ngã xuống thung lũng, chàng oán hận vô cùng và cũng tự trách:

- Chỉ tại ta ỷ y có võ công cái thế nên khinh thường bọn chúng, chúng mới có dịp tấn công ta lia lịa, bằng không đâu đến thế này. Mà bọn tà ma ngoại đạo quả thật vạn ác, ta không thể thương tiếc. Hai tay ta đã dính máu hôi thì hãy để cho dính máu hôi đi, dù sao tà chánh cũng không thể đi đôi, giết một tên là trừ được một tà ác cho thiên hạ, còn để chúng sống sót một tên thì thiên hạ chịu một tai ách.

Từ hồi nhỏ chàng sinh sống dưới chân phật, lúc chàng xuống núi, Minh Lượng đại sư thấy sát nghiệp của chàng rất nặng nên đã khuyên nhủ đủ điều.

Trong thung lũng tĩnh mịch trầm tĩnh lạ thường, đến tiếng giun dế, cả tiếng chân thú rừng cũng không nghe thấy. Khí hậu ẩm áp tợ mùa xuân, không rét giá lạnh như ở trên sườn núi.

Vân Nhạc đang trầm tư mặc tưởng bỗng từ xa xa có tiếng chân đi và có tiếng xì xào vọng tới, chàng mừng rỡ vô cùng.

Tiếng chân và tiếng nói tuy nhỏ, nhưng ở trong thung lũng đã vang lên thật to. Vân Nhạc đứng dậy lắng tai, nhận ra có hai người sát cánh đi đến phía chàng, chàng lại thấy có mấy đốm lửa đỏ lò mờ nữa, nên phấn khởi vô cùng.

Chàng lại nghe hai người kia vừa đi vừa nói. Một giọng thô lỗ nói trước:

- Đệ thật không hiểu dụng ý của Thần Quân ra sao, nếu nhận định tên ấy chết rồi thì còn sai chúng ta đến đây xem lại làm gì? Nếu bảo người nọ chưa chết mà chúng ta đến đây có phải đưa chúng ta vào chỗ chết không?

Vân Nhạc nghe vậy cười thầm vì biết họ ám chỉ mình. Tiếp theo một giọng người nam vang lên:

- Đại ca chớ nói bậy, ý Thần Quân là sai chúng ta xem trong xác người nọ có giấu vật gì không. Thần Quân còn nói võ công và tài hoa của người đó đều thượng thặng, nếu Thần Quân không dùng Thiếu Dương chưởng lực đã tu luyện mấy chục năm và đột nhiên đánh y ngã xuống Thiên Trượng Nguyên thì cũng chưa chắc thắng được y. Đại ca thử nghĩ xem, Thiếu Dương chưởng lực hữu hiệu biết bao. Thần Quân đánh một chưởng là những tảng đá cách mười trượng cũng tan thành cám. Người nọ dù võ công cao siêu đến đâu bị một chưởng đó cũng không sao sống được. Nếu Thần Quân không tự tin thì khi nào sai chúng ta tới đây, huống hồ chúng ta có phải là những tay tầm thường đâu.

Bước chân của hai người càng đi nhanh hơn. Vân Nhạc nghĩ thầm:

- Sao lại may mắn thế này. Tê ra Thiên Trượng Nguyên ở nơi này. Nếu ta không gặp Tang Tu Quái Tú có lẽ ta bỏ mất dịp may. Hừ, muốn kiếm thấy Long Diên Thảo thì hỏi hai tên này.

Chàng thấy ánh sáng lò mờ càng tới gần và hai cái bóng người hiện ra một cách lò mờ khi ẩn khi hiện. Chàng vội núp vào một tảng đá cao hơn người. Đột nhiên hai người kia ngừng lại, người cầm đèn đỏ cúi mình chiếu đèn xuống mặt đất, miệng lầm bầm:

- Lạ thật! Thần Quân bảo người nọ té xuống thì ở xung quanh đây thôi, tại sao chúng ta tìm mãi không thấy xác của y. Dù y có tan xương nát thịt cũng phải có đồng thịt nát xương vụn của y chớ. Hay là y chưa chết cũng nên?

Người vừa nói vừa rợn tóc gáy, tới đoạn sau cùng giọng hơi run. Người thứ hai thấy vậy liền trách mắng:

- Người nhát gan như rái, việc gì mà phải sợ hãi đến thế, ngay chính người nhảy từ trên đỉnh núi nhảy xuống chưa chắc đã sống được, huống hồ tên nọ bị Thần Quân đánh trúng Thiếu Dương chuông. Ta chắc xác y chỉ ở gần đây thôi. Ta hãy tìm kiếm cho thật kỹ!

Ánh sáng đó lại nhấp nháy đi về phía trước.

Đáy thung lũng rộng chừng bốn năm trượng thôi, đá lởm chởm như rừng, hai bên sườn núi đều là những cây, cỏ cấu kết. Từ dưới nhìn lên ngọn núi cao khôn lường mà từ trên nhìn xuống cũng không thấy đáy nên gọi là Thiên Trượng Nguyên là thế.

Lúc này tuy mới đầu mùa xuân nhưng tiết trời vẫn còn giá lạnh, sương và mây tích ở dưới đáy thung lũng rất dày, không sao bốc lên và tản mát đi được.

Nhãn lực của Vân Nhạc cao thâm đến thế mà cũng không trông được rõ. Chàng chỉ thấy hai cái bóng lơ mơ và một cái đèn màu đỏ lướt qua thôi.

Chàng liền nghĩ:

- Dịp may hiếm có! Không những muốn kiếm được Long Diên Thảo, mà muốn ra khỏi Thiên Trượng Nguyên ta chỉ trông cậy ở hai người này.

Nghĩ đoạn chàng liền nhảy xổ ra giơ năm ngón tay ra thộp cổ tên đi bên cạnh tên cầm đèn lồng.

Trong một năm nay, Vân Nhạc đã gặp rất được rất nhiều kỳ duyên, lại thêm căn cốt đều hơn người, từ khi chàng uống nửa củ Thiên Niên Hà Thủ Ô, bỗng tự dung công lực gia tăng thấy rõ.

Gần đây chàng lại thấu triệt toàn bộ huyền ảo của ba môn võ công tuyệt học là Hiên Viên Thập Bát Giải, Bồ Đề Bối Diệp Thần Công và Di Lạc Thần Công, nhờ vậy bản thân chàng đột nhiên biến đổi một cách nhanh chóng không thể tưởng tượng. Vả lại, chàng đã xông phá được Sinh Tử Huyền Quan mà không hay biết gì. Cứ nói ba môn võ lâm tuyệt học nói trên, người khác muốn học biết một môn cũng khó, mà trong thời gian ngắn ngủi chàng lại lãnh hội uyên thâm thì phải là người căn cốt và thông minh kỳ lạ như chàng mới tiến bộ nhanh như thế.

Trong võ lâm trăm năm mới có được một người biết được một lần cả ba môn võ học ấy.

Hiên Viên Thập Bát Giải thật là một môn tuyệt học, huyền ảo, vô cực, sinh tử vô tâm dễ phát và dễ thu. Chàng biết rõ một khi phải dùng tới môn thủ pháp này thì lợi ích vô cùng vì trong giang hồ không một ai biết được Hiên Viên Thập Bát Giải, thậm chí những tay

cao thủ trong võ lâm cũng không sao thấy rõ được sự biến hóa ấy. Thì chúng đây làm sao biết cách giải cứu, nên chàng ra tay liền và dùng ngay thủ pháp Hiền Viên Thập Bát Giải.

Trong đám sương mờ mịt, tấn công lên lại càng dễ thành công. Chàng hạ độc thủ mà không một tiếng gió bay, đã nhanh nhẹn nắm được yếu mạch ở cổ tay tên nọ, hai ngón tay của chàng mới khẽ điểm huyết đối phương. Tên nọ như bị rấn rít cắn phải, hét lên một tiếng, nhảy lộn cao một trượng, rồi ngã ngay đơ dưới đất. Tiếng y té làm vang động cả sơn cốc.

Người cầm đèn đỏ, thoát tiên không biết bạn mình đã gặp nạn gì cũng giật mình kinh hãi. Tới khi thấy bạn y ngã lăn ra đất, chân tay co rúm lại, rú như bò rống, y biết mỗi nguy hiểm kề bên, vội quay mình ù té chạy.

Khi nào Vân Nhạc để cho y chạy thoát, chỉ vươn mình một cái hữu chưởng đã nắm chặt lấy vai tên nọ, gã kia cảm thấy chân tay tê liệt, nên cố gắng nhảy thoát một cái, chiếc đèn văng ra hơn trượng tắt ngúm, xung quanh tối om như mực. Vân Nhạc ngờ ngác giây lâu, nghĩ thầm:

- Tối om thế này có lẽ mình phải mò lâu lắm mới được. Mình ngu và sơ suất quá.

Nhưng lỡ rồi, chàng liền lớn tiếng quát:

- Các người có phải là thủ hạ của Thần Ma không? Bây giờ ta không thèm hành hạ các người đâu. Quý hồ các người nhận giúp ta ba việc thì ta sẽ tha chết cho.

Hai người nọ đều là môn hạ đặc ý của Độc Tú Thần Ma Trà Không, nhưng giờ đây chúng ở dưới tay Vân Nhạc, tựa như bụi đất tượng gỗ, không chịu nổi một cái đánh nhẹ. Dù hai tên nọ có hướng và kêu ngạo đến đâu, nhưng làm người ai mà chẳng sợ chết, huống hồ lúc này họ đã mất hết công lực, hoàn toàn tê liệt. Nghe Vân Nhạc hét, chúng càng kinh hãi, giọng run run khẽ đáp:

- Đại hiệp sai bảo gì mà anh em tiểu nhân làm được, dù trăm việc, anh em chúng tôi cũng sẵn sàng giúp đại hiệp ngay.

Vân Nhạc cười hỏi:

- Vừa rồi người đã đánh ta rơi xuống sơn cốc có phải là Độc Tú Thần Ma Trà Không không?

Người nọ cau mày đáp:

- Thưa, chính là gia sư đó, sự thật gia sư không thù hằn gì với đại hiệp nhưng Tang Tu Quái Tú vốn là sư đệ đệ của gia sư nên gia sư mới ra tay phù trợ.

Vân Nhạc gật đầu hỏi tiếp:

- Sơn cốc này là Thiên Trượng Nguyên phải không? Vậy Long Diên Thảo mọc ở nơi nào? Năm ngày trước đây có một ông lão họ Triệu đến đây phải không? Ông có ý định hái hạt Diên Thảo? Vậy hiện thời ông ta ở đâu?

Người nọ ngẫm nghĩ giây lát mới đáp lại:

- Thật tình tiểu nhân không dám giấu diếm gì đại hiệp, mấy ngày gần đây, không có ai tới nơi này vì Thiên Trượng Nguyên quanh năm sương mù bao phủ, suốt ngày không thấy mặt trời, nên người ngoài khó biết được đường đi nước bước, cho đến thổ dân tại vùng núi cũng không biết. Người mà đại hiệp vừa nói đó, có lẽ không kiếm tới nơi đây được đâu. Còn hạt Long Diên Thảo thì mọc đầy ở những vách núi. Cây nào lá xanh cành tía, trên có những lấm chấm đỏ là thứ cỏ thuốc đó vậy. Thứ cỏ thuốc này giải độc rất linh diệu, nhưng không có đèn sáng không làm sao tìm thấy nó được.

Vân Nhạc nghe người nọ khai rành mạch và thành thật như vậy liền tính ngay, rồi giơ tay điểm ba cái vào ngực y, quát lớn:

- Tha cho người khỏi chết đó! Nhưng ta phải phế võ công của người đi. Từ rày trở đi, mi không thể ỷ vào sức lực mà hà hiếp người khác nữa. Bạn của người đã chết rồi, người mau về đi.

Người nọ lẳng lặng bước lẹ, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng trong sương mù.

Vân Nhạc cúi nhìn cái xác nằm cạnh đó, thấy rõ ràng, nhưng nhìn xa hơn nữa thì không thấy gì hết. Chàng thấy sắc mặt cái xác rất bình thản, tựa như lúc sống y chưa hề bị sợ hãi vậy. Chàng liền nghĩ:

- Nếu mình bị rơi xuống đáy thung lũng này mà nửa chừng không sử dụng kịp phương pháp nghịch hành hồi khí, thì lúc này mình chết cũng không được an nhàn như tên này, có lẽ mình đã bị tan xương nát thịt rồi cũng nên.

Nghĩ tới đó, chàng thở dài một tiếng có vẻ cảm khái vô cùng. Chàng sực nghĩ đến hạt Long Diên Thảo, nhưng không có ánh đèn thì làm sao mà hái cho được. Chàng lại nghĩ đến lời khai của tên được tha chết. Trong Thiên Trượng Nguyên này quanh năm bị sương mù bao phủ, không được trông thấy mặt trời nên chàng càng nóng lòng sốt ruột thêm, mới nghĩ tiếp:

- Bây giờ biết làm sao đây? Nhạc phụ hiện đang lâm nguy và cái chết kề bên chỉ chờ ta lấy được cỏ thuốc đem về giải độc, như vậy ta không thể chần chừ và chậm trễ được nữa.

Chàng đứng ngẩn người, nghĩ mãi không tìm ra được cách nào hái một mớ dị thảo ấy. Chàng nóng lòng, dậm chân lia lịa. Dù chàng to võ công tuyệt học, trong lúc này tài ba như

thế cũng thành vô dụng mà thôi. Chàng bàng hoàng mãi rồi bỗng vỗ vào ót một cái, lẩm bẩm tự trách:

- Sao ta ngu quá.

Chàng vội móc viên ngọc bội của vua Càn Long tặng đưa lên cao, ánh sáng chói tủa ra chung quanh mười trượng, đánh tan cả sương mù và mây, sáng tỏ như lúc trời trưa.

Viên ngọc của chàng rất quý, ngoài ánh sáng chiếu như ban ngày còn có thể đánh tan sức nóng, sức lạnh và giải bách độc nữa. Chàng liền buộc viên ngọc ở trước ngực.

Thế là sương mù và mây ở phía trước đều tan ra như một luồng gió cuốn đi vậy. Chàng ngược nhìn lên trên cách đá thấy những cây mây và những thú cỏ mọc chằng chịt nhưng muốn kiếm ra cây nào là Hạt Diên Thảo không phải là một chuyện dễ.

Ở Thái Sơn, mùa hạ và mùa thu có hàng ngàn hàng vạn chim hạc sinh sống ở hai bên vách Thiên Trượng Nguyên. Gần mùa đông chúng đều bay về hướng nam như chim nhạn. Trong lúc chúng ngủ thường để nước miếng chảy ra tích tụ trong khe núi lâu ngày, từ đó mọc ra một thứ cỏ, tên là Hạt Diên Thảo.

Nước miếng của chim hạc rất nóng và rất độc, ai uống phải thì chết ngay. Nhưng lấy độc để chữa độc lại công hiệu như thần. Vân Nhạc định thần, rẽ những cây mây và cỏ ra, quả nhiên thấy Hạt Diên Thảo mọc bên dưới, lá nào cũng có những điểm đỏ, dưới ánh sáng tỏa ra của hạt châu, trông rất lạ và đẹp.

Chàng cố tìm ra những cây nào già trên trăm năm. Mất hơn năm tiếng đồng hồ chàng mới thấy hai cây, mây tía đen, liền hái bỏ vào túi. Nhiệm vụ đã xong, chàng biết hẳn ra khỏi Thiên Trượng Nguyên là có thể về tới Tế Nam liền.

Nhưng đâu là chỗ tận cùng của Thiên Trượng Nguyên và còn bao xa mới ra khỏi, đi phương hướng nào đây? Chàng tuyệt nhiên không biết. Trong lúc đang phân vân chàng ngược đầu lên suy nghĩ một hồi, chợt nghĩ ra một cách là dò theo đường cũ, lên thẳng trên đỉnh núi mà về. Nhưng cách này cũng không ổn, vì sườn núi không những cao lại đứng sừng sững, đến chim hạc cũng không sao bay lên nổi, huống hồ chàng. Chàng đang suy nghĩ tới nghĩ lui, lòng bực bội, đột nhiên nghe có tiếng hú rùng rợn vọng tới, khiến người yếu bóng vía nghe qua phát mọc óc.

Trái lại Vân Nhạc nghe tiếng rú lại càng hơn hở thêm, vì chàng đoán ra người đó là ai rồi. Chàng nghĩ thầm:

- Ta không kiếm mi mà mi đã tới. Muốn ra khỏi Thiên Trượng Nguyên phải trông cậy nơi mi.

Đột nhiên phía trước mặt Vân Nhạc, nơi hạt châu chiếu sáng lờ, một thân hình to lớn xuất hiện, mặt mũi rất hung ác, hai mắt tia ra luồng sáng xanh rất kỳ dị, đầu sói như trái dưa khô, dưới cằm có bộ râu bạc rất ngắn, bên vai trái cánh tay áo phất phới hình như bên trong không có cánh tay. Y đứng có vẻ ngạo mạn khiêu khích, ai trông qua cũng phải khiếp đảm (Hắn quý vị độc giả đã đoán ra ngay người đó là Độc Tú Thần Ma Trà Khôn).

Bộ mặt lầm lì, Trà Khôn lên tiếng hỏi:

- Lão phu xưa nay vẫn có định lệ đánh một cái không trúng là không đánh nữa, cho nên mới sai người xuống dưới này kiếm coi quả thật người chưa chết thì sẽ bảo vệ người ra khỏi Thiên Trượng Nguyên. Nhưng người lại quá khù khờ, không biết nể tể gì cả, còn ra tay đánh chết thủ hạ của lão phu. Như vậy lão phủ nhin sao nổi hử?

Độc Tú Thần Ma chưa dứt lời, Vân Nhạc đã lớn tiếng cả cười, đáp lại:

- Trà Khôn! Người nói dễ nghe nhỉ? Mỗi thù một chuồng kia ta hận như trời rộng, bể sâu! Người bảo người không thể nhin được thì ai vào đây để nhin chứ?

Đôi mắt Trà Khôn lóng lánh, nhìn Vân Nhạc như muốn nuốt sống, rồi hỏi:

- Vậy người muốn trả thù một chuồng phải không?

Vân Nhạc cười lạt:

- Mi hãy hiểu lấy. Còn nhà người tới đây làm gì?

Đoạn chàng cười to lên, đầy vẻ khinh bỉ và châm biếm, tiếng cười vang lên như một lưỡi kiếm sắc đâm sâu vào ngực Trà Khôn. Độc Tú không dần nổi.

Nãy giờ y làm bộ ra vẻ quân tử vì tin rằng Vân Nhạc như cá nằm trên thớt làm sao thoát khỏi bàn tay của y. Nhưng giờ đây y không chịu nổi nữa, cũng không ngăn được sự giận dữ lộ ra vẻ mặt hung ác, y nói cộc cằn:

- À, người muốn tự phụ lão phu sẽ cho người lãnh giáo một bài nữa xem người có đứng được một chỗ lý sự chăng?

Vân Nhạc cười một tràng dài rồi năm ngón tay nhanh như chớp tung ra, nhằm cánh tay cụt của Trà Khôn chụp tới. Thân pháp thật huyền diệu vô cùng, năm ngón tay sắt của chàng sắp đụng tới cánh tay cụt của Trà Khôn thì y giật nảy mình toát mồ hôi. Nhưng y cũng nhẹ nhàng lạnh lẽo như hành vân, lưu thủy bèn lướt về phía sau cho khỏi tầm năm ngón tay của Vân Nhạc để tránh sức mạnh như núi lở, mồm thì quát lớn:

- Tại sao ngươi không nói năng gì cả, lại đánh trộm, đánh lén như vậy hả?

Vân Nhạc càng lớn tiếng cười, đáp một cách thản nhiên:

- Ngươi là người nổi tiếng về đánh lén, há lại còn trách ta ư?

Vừa nói chàng chìa năm ngón tay ra chộp tới nữa, để y không kịp xoay trở.

Độc Tú Thần Ma chỉ thấy hoa một cái, Vân Nhạc đã phi thân tới trước mặt rồi, lòng kinh hãi vô cùng. Nếu y không chính mắt trông thấy thì không khi nào tin ở trên đời này lại có người thân pháp nhanh như vậy. Y không dám chậm trễ, vội giở khinh công ra đối phó. Hai người đồng thời phát động, cách nhau một hạt thóc. Dù sao Vân Nhạc cũng nhanh hơn Trà Khôn một bước, năm ngón tay đã nắm được cánh tay cụt của đối thủ. Nhưng chàng cảm thấy năm ngón tay như đụng vào cái gì cứng như sắt đá, nghe "cộp" một tiếng. Chàng ngẩn người.

Bỗng nhiên Trà Khôn giơ đơn chưởng phẩy tới, một luồng hơi nóng nhằm ngực chàng phát ra, tưởng chừng đốt chàng ra tro bụi. Nhưng hạt châu kỳ lửa, đeo ở ngực Vân Nhạc, làm tiêu hao bảy thành hơi nóng rồi.

Thiếu Dương chưởng lực của Trà Khôn lợi hại không kém Xích Sát Ma Ca của Thiên Ngoại Tam Tôn Giả. Ai bị đánh trúng bề ngoài tuy không bị thương tích gì cả, nhưng bên trong xương cốt như bị thiêu đốt, thực nguy hiểm vô cùng. Thiếu Dương chưởng với Tuất Độc Phi Châm là song tuyệt của Độc Tú Thần Ma.

Những cao thủ đấu với nhau, ai mà ra tay trước thì bao giờ cũng thắng thế hơn. Trà Khôn là tay ma đầu số một, số hai trong võ lâm, nhưng chưa kịp ra tay, y đã bị Vân Nhạc tấn công trước nên đành phải lùi lại tránh né.

Chỗ cánh tay cụt của Trà Khôn đã nhờ Nguyên Dương Chân Hỏa trui luyện cứng như gang sắt, năm ngón tay của Vân Nhạc đụng tới chẳng ăn thua gì. Trong lúc chàng ngẩn người, thì Trà Khôn lại ra tay phản công.

Ấy là dịp may nghìn năm một thuở của Trà Khôn nhưng hồi nãy ở trên đỉnh Vân Nhạc sơ suất nhất thời để bị tấn công rơi xuống, việc đó chàng đã ghi sâu vào tâm não, giờ đây khi nào chàng lại còn để cho Trà Khôn thừa cơ tái diễn độc thủ như trước nữa.

Chàng cười nhạt mấy tiếng, rồi nhân năm ngón tay còn nắm cánh tay cụt của Trà Khôn, chàng vội dùng Di Lạc Thần Công đẩy mạnh. Chỉ thấy thân hình to lớn của Trà Khôn tựa như điều đứt dây bắn ra ngoài xa bốn trượng và chưởng lực Thiếu Dương của y cũng tan mất. Trà

Khôn cảm thấy khí huyết ở trước ngực hơi rung động, tức giận đến nổi bộ râu trắng dựng ngược lên, quát lớn một tiếng và nói:

- Người hãy tiếp thêm một thế này nữa của ta cho biết đá biết vàng.

Y vừa nói vừa đánh ra một chưởng đồng thời thân mình của y cũng tới trước mặt Vân Nhạc, rồi đổi chưởng thành chỉ, nhanh như chớp y nhắm chính trọng huyết của đối thủ mà điểm tới.

Vân Nhạc bèn giờ Huyền Thiên Thất Tinh Bộ ra nên thân pháp của Thần Ma nhanh đến đâu cũng không bằng được chàng. Năm ngón tay của Trà Khôn sắp đụng tới thiên toàn huyết của Vân Nhạc thì y thấy trước mắt tối sầm lại, bóng dáng của đối thủ cũng biến mất. Y bỗng thất thanh la lên!

- Nguy tai!

Thì bỗng nghe thấy sau lưng có mười ngón tay móc tới, thân hình tê liệt, đau buốt tận xương tủy, chịu không nổi la lớn một tiếng, y vội vận dụng Thiếu Dương chưởng lực để chống lại, giựt mạnh một cái vuột khỏi hai bàn tay của Vân Nhạc, loạng choạng mới đứng vững được.

Khi Trà Khôn vừa dần thoát khỏi hai tay Vân Nhạc, một tiếng "xoẹt" tựa như tiếng xé lụa vang lên, thì ra cái áo dài của y bị rách một mảng lớn, trông rất khả ố và buồn cười. Trà Khôn kinh hãi đến mất vía, hai mắt tóa lửa hờn.

Thấy đối phương thoát khỏi hai tay sử dụng Hiên Viên Thập Bát Giải của mình, Vân Nhạc cũng kinh hãi vô cùng.

Chàng nghĩ thầm:

- Thật ta chưa hề thấy trường hợp như vậy, nhất là khi ta vừa đụng phải Thiếu Dương chân lực của y, mười đầu ngón tay cũng thấy đau buốt.

Chàng không khỏi phục thầm Trà Khôn, đoạn mỉm cười hỏi:

- Trà Khôn nếu mi không biết phục thiện cứ việc đấu hiệp nữa coi ai cao ai thấp.

Hai mắt Độc Tú Thần Ma lóng lánh sự phẫn nộ tột cùng. Nhưng nghe Vân Nhạc nói vậy, thì sắc mặt y lại thay đổi, trông rất hòa nhã, y thở dài một tiếng đáp:

- Lão phu tuy sống đến tuổi này, lịch duyệt sâu rộng, bất cứ võ công kỳ học nào vừa thoáng qua cũng biết ngay là môn võ nào rồi. Tuy nhiên các hạ tuổi còn trẻ mà lại có tuyệt học cao siêu huyền ảo đến thế không những lão phu chưa từng thấy mà cũng chưa nghe bao giờ cho nên không thể đoán ra các hạ thuộc môn phái nào. Lão phu kinh hãi và tự hổ thẹn

vô cùng. Dù có đem hết tài nghệ mà thắng được các hạ một nửa miếng hay một miếng cũng không vẻ vang gì. Chi bằng chúng ta quên hết thù cũ, làm bạn với nhau nếu các hạ bằng lòng, lão phu xin đích thân đưa các hạ ra khỏi Thiên Trượng Nguyên này.

Vân Nhạc là một người rất kiêu ngạo, chỉ thích người ta nói nhẹ chớ không ưa ai nặng lời. Nghe Trà Khôn nói vậy, chàng liền thu xếp lòng hung sát lại và nghĩ thầm:

- Người này quả thật là ma đầu đương thời, mấy lời của y rất đặc thể và dễ nghe. Ta đã giết sư điệt của y, y ra mặt tương trợ đó là việc dĩ nhiên. Nếu ta đứng vào địa vị của y thì cũng vậy thôi.

Chàng liếc mắt thấy tay áo không có tay của Trà Khôn phất phơ trước gió, đáng tội nghiệp. Chàng cũng dư biết, người tàn phế tánh hay đổ ky, bướng bỉnh và tự ti, nên cười nhạt và đáp:

- Thần Quân nói vậy, thì mối thù giữa hai chúng ta từ nay coi như cởi mở. Nếu sau này Thần Quân không làm khó tại hại thì tại hạ cũng không bao giờ nhớ đến thù này.

Tại sao Vân Nhạc nói vậy? Vì chàng biết Tang Tu Quái Tú không bao giờ hồi tâm hướng thiện nên chàng suy tính: "Hễ gặp lại nó, thế nào ta cũng ra tay. Tới lúc ấy, Trà Khôn tất nhiên không thể nào làm tỉnh được."

Độc Tú Thần Ma gật đầu đáp lễ và nói:

- Ngài kêu lão phu là Thần Quân, lão phu đâu dám nhận. Lão xưa nay vẫn cô độc, ẩn vật từ lâu. Đối với tục lệ của thế gian hình như đã quên hết rồi, vậy xin các hạ chớ hiểu lầm lão phu là kẻ thất lễ mà ghét bỏ, thì lão hân hạnh vô cùng.

Kế Thần Ma đổi giọng:

- Thiên Trượng Nguyên này quanh năm có mây và sương mù bao phủ, ít ai biết tới, chỉ có cửa động ở phía sau chỗ ở của lão phu là có con đường duy nhất thông tới sơn cốc này. Lão phu xin mạn phép dẫn đường các hạ đi ra bên ngoài.

Nói xong, Trà Khôn đi trước dẫn đường. Vân Nhạc thấy Độc Tú Thần Ma rất thạo đường lối không cần phải có ánh sáng đèn mà bước đi như bay, thoáng một cái là y đã ẩn vào đám mây và sương mù. Còn Vân Nhạc nhờ ánh sáng của hạt châu đeo trước ngực chiếu rọi, nên đuổi theo Trà Khôn không khó khăn, chỉ trong nháy mắt đã đuổi kịp Thần Ma.

Trà Khôn quay đầu lại nhìn, thấy Vân Nhạc đi nhanh như bay và đã theo dõi đến nơi rồi, cũng phải tấm tắc khen thầm và nói:

- Bộ pháp của các hạ nhanh như vậy, so với nhau thì lão phu còn kém.

Vân Nhạc nói khiêm tốn vài câu nhưng mắt chàng vẫn quan sát tình hình dưới đáy Thiên Trượng Nguyên thấy có những tảng đá hình quái dị mọc lởm chởm khắp nơi. Lối đi chỉ rộng chừng hai thước rất ẩm thấp và lầy lội, chàng nghĩ thầm:

- Nếu ta không có hạt Dạ Minh Châu này, cứ lần mò mà đi, muốn ra khỏi Thiên Trượng Nguyên thật còn khó hơn lên trời.

Quanh co bảy tám vòng, chàng chỉ thấy thân mình của Trà Khôn lúc ẩn lúc hiện, vì bị những tảng đá hình răng chó che lấp tầm mắt.

Độ chừng một tiếng đồng hồ sau, chàng mới nghe Trà Khôn lên tiếng:

- Đã tới nhà ở của lão rồi, xin mời các hạ đi trước.

Vân Nhạc ngược mắt nhìn, thấy một sơn động tối om, cao rộng hơn một trượng, hiện ra trước mặt, chàng liền chấp tay vái chào vừa cười vừa nói với Trà Khôn:

- Tại hạ không dám, xin mời Thần Quân cứ tiếp tục đi trước!

Trà Khôn cũng mỉm cười và đáp:

- Nếu các hạ đa lễ như vậy thì lão phu đành xin thất lễ vậy.

Nói xong, y liền dẫn đường đi trước, Vân Nhạc theo sau từng bước một.

Vân Nhạc bôn ba trong giang hồ trên một năm trời, nên tri thức và kinh nghiệm đã giàu hơn trước nhiều, chàng đã biết cả những quỷ kế của giang hồ nữa, nên chàng cảm thấy đâu đâu cũng là nguy hiểm, bước đi nào cũng có sự gian trá mặc dầu vẻ mặt và lời nói của Độc Tú Thần Ma rất thành khẩn, nhưng chàng có ý đề phòng.

Sơn động, chỗ ở của Trà Khôn đi từ dưới lên, dốc như một sườn núi, lối đi quanh co khúc khuỷu, có nhiều đường nhánh nhỏ. Giầy lát, chàng thấy hai bên vách cửa động đã bắt đầu có treo những đèn dầu thông bằng đá. Ánh sáng lờ mờ khi chàng đi qua, ánh sáng Dạ Minh Châu khiến cho ánh sáng của những ngọn đèn kia mờ hẳn đi.

Trà Khôn quay đầu lại, vừa cười vừa nói:

- Hạt bảo châu đeo trên ngực các hạ, quả là vật báu nhứt trên đời. Lão phu đã tốn không biết bao thời gian và tâm huyết mới kiếm được một hạt, nhưng nhỏ hơn và không quý bằng.

Giọng nói của Trà Khôn có vẻ thèm muốn hạt minh châu lắm, Vân Nhạc không nói gì, chỉ mỉm cười thôi. Nhưng chàng đã lưu ý tại sao đi bấy nhiêu lâu mà không thấy một đệ tử

nào của Độc Túy Thần Ma? Chàng thâm kinh hải, nên không để ý đến đường đi nữa. Không bao lâu Trà Khôn đã đưa chàng tới một thạch thất rất rộng.

Trong thạch thất chỉ có một cái giường, một cái bàn đá và bốn tảng đá xanh làm ghế ngồi.

Trên vách có chín ngọn đèn dầu thông, chiếu sáng cả gian phòng.

Lúc này Vân Nhạc mới bỏ hạt châu vào túi. Trà Khôn mỉm cười nói:

- Tệ xá giản dị quá đỗi, xin các hạ chớ có chê cười, mời các hạ ngồi chơi. Để lão sai người bung nước, rượu và các thức ăn trong rừng lên để tiếp khách quý.

Vân Nhạc vội ngăn:

- Xin Thần Quân chớ bầy vẽ như vậy. Tại hạ còn phải vội về Tề Nam, vả lại chưa thấy đỏi. Để ngày khác rồi, tại hạ sẽ tới quấy nhiễu Thần Quân sau.

Độc Túy Thần Ma cả cười đáp:

- Các hạ nói vậy mất cả thân tình giữa chúng ta đi. Sau một đêm mệt mỏi, ai mà chả thấy đỏi, xin các hạ chớ nghi ngờ lão phu bỏ thuốc độc vào thức ăn! Nếu các hạ muốn về Tề Nam, ăn uống xong lão phu sẽ tiễn đại hiệp đi ngay.

Vân Nhạc nghe Trà Khôn nói vậy, hai má đỏ bừng. Quả thật chàng hoài nghi Trà Khôn sẽ bỏ thuốc độc vào thức ăn nay thấy Trà Khôn nói toạc ra như thế, không tiện từ chối nữa, liền nghĩ thầm:

- Dù người có giở trò ma quỷ gì ta cũng không sợ! Nếu quả có gì khả nghi thì ta ra tay hạ người trước cũng không muộn.

Đoạn chàng không từ chối nữa, ngồi lên trên tảng đá chờ. Chàng thấy Trà Khôn đi tới trước giường lấy ra một cái búa bằng đá ở dưới gầm giường gõ vào vách ba cái thì giầy lát sau đã thấy hai đại hán lông mày rậm bước vào:

Trà Khôn liền lên tiếng dặn bảo:

- Các người mau đem rượu và thức ăn vào đây. Lát nữa quý khách của lão phu còn phải lên đường ngay.

Hai đại hán vâng vâng dạ dạ đi liền. Vân Nhạc vừa cười vừa nói:

- Thần Quân coi trọng tại hạ như vậy, tại hạ thật lấy làm áy náy.

Trà Khôn hai mắt lóng lánh đáp:

- Người ta sống trên đời, khó mà gặp được một bạn tri kỷ để được nhậu nhẹt say sưa với nhau, các hạ hà tất phải khách sáo như vậy.

Bỗng thấy hai đại hán hấp tấp đi vào, tay bung thức ăn và rượu bày lên trên bàn đá, xong cúi đầu lui ra.

Vân Nhạc thấy những thức ăn đó đều là sơn kê, heo rừng, hươu nai,... còn rượu thì xanh biếc, hương thơm tỏa bốc. Chàng chỉ nghĩ qua cũng biết là rượu ngon để lâu năm. Chàng nếm thử một tí, không thấy có gì lạ, nên mới khoan tâm ăn uống.

Hai người vừa ăn uống vừa trò chuyện. Trà Khôn kể lại những chuyện mắt thấy tai nghe trong võ lâm năm xưa và những việc mình đã hành sự quái dị như thế nào y cũng nói ra hết, không hề giấu diếm.

Dần dần, Vân Nhạc mới nhận thấy Trà Khôn là một người thật thà thẳng thắn đáng yêu đáng quý. Lúc này chàng mới hết hoài nghi mà tận tình chen tạc chen thù với Trà Khôn, nhưng chàng không nghe Trà Khôn nói đến chuyện cánh tay tại sao cụt nên cũng không dám hỏi.

Ăn tới lưng chừng, bỗng bên ngoài có một thiếu niên áo đen từ từ đi vào, Trà Khôn thấy người đó, lông mày hơi cau lại, hai mắt quắc lên, nhưng chỉ giây phút thôi, y đã đổi ra vẻ mặt hào nhã. Vân Nhạc thấy rõ hết nên trong lòng hoài nghi vô cùng. Trà Khôn vừa cười vừa hỏi người mới vào đó:

- Hiền đệ tới thật đúng lúc, để lão giới thiệu cho nhận thức thiếu hiệp này.

Đoạn y quay lại nói với Vân Nhạc:

- Y là con của người bạn lão, họ Hình, tên Thiên Sinh, vì quanh năm chỉ thích mặc áo màu đen nên thiên hạ đặt cho y cái biệt hiệu là Thiết Chảo Hắc Ưng. Sau này trên giang hồ các hạ có gặp y, mong giúp đỡ và chỉ bảo.

Vân Nhạc nghe Trà Khôn nói vậy, trong lòng cười thầm vì chàng cho rằng hai bên vẫn còn thù oán với nhau và y biết rõ chàng không bao giờ giúp đỡ và trông nom cho thì hà tất nói ra như vậy làm gì? Tuy vậy chàng vẫn mỉm cười đáp:

- Đâu dám! Đâu dám! Mời Hình huynh ngồi xuống.

Hình Thiên Sinh vái chào và nói:

- Tiếng tăm của Tạ đại hiệp như sấm vang, tại hạ hâm mộ từ lâu, chỉ tiếc rằng không có duyên bái kiến thôi! Ngày hôm nay nghe thấy đại hiệp tới đây, lòng hâm mộ thúc đẩy, nên tại hạ không thông báo gì hết mà tự tiện đi thẳng vào, mong đại hiệp tha lỗi.

Vân Nhạc lớn tiếng cười đáp:

- Hình huynh nói khéo lắm. Tạ mỗ đầu dám nhận những lời quá khen ấy của Hình đại hiệp.

Sau vài câu chuyện, chàng mới hay Thiết Chảo Hắc Ung xuất thân là môn hạ của Hoàng Sơn Thủy Tín lão nhân. Chàng hoài nghi vô cùng, vì chàng biết Thủy Tín lão nhân là người rất chính trực, ẩn dật trên Hoàng Sơn mấy chục năm liền không bao giờ để ý tới việc bên ngoài, hình như đã chấm dứt sự liên hệ với giang hồ võ lâm rồi, khi nào lão nhân lại có môn hạ giao kết với tên ma đầu này? Chàng liền để ý quan sát bộ mặt của Thiên Sinh, thấy đó là mặt ngũ quan phương chính, chỉ tiếc giữa mày và mắt có lộ vẻ kiêu ngạo cùng cứng đầu cứng cổ thôi. Má bên phải có một sẹo dao chém màu tím nhạt.

Đang lúc ấy, bỗng có tiếng " Cồng " khẩn cấp ở xa xa vọng lại, Trà Khôn biến sắc nói:

- Ngoài động có tiếng cấp báo, chắc kẻ địch năm xưa tới gây hấn đây. Lão phu xin phép ra ngoài giây lát xem sao, rồi sẽ trở vào ngay. Xin mày thiếu hiệp cứ khoan tọa.

Nói xong y liền vội vàng đi ra.

Hình Thiên Sinh mỉm cười đứng dậy, quay người ra ngoài.

Vân Nhạc rung mình kinh hãi, vội nhảy tới trước mặt Thiên Sinh giơ tay ngăn lại, định lớn tiếng quát hỏi. Thiết Chảo Hắc Ung vội xua tay và khẽ nói:

- Đại hiệp chớ lo, để tại hạ ra ngoài phòng xem có ai không?

Vân Nhạc ngạc nhiên liền tránh sang một bước để Thiên Sinh ra đi. Quả nhiên Thiết Chảo Hắc Ung đi được bốn năm bước, bỗng từ bên ngoài một tên cầm đao lên vào, nhanh nhẹn cản lối đi, hách dịch hỏi:

- Hình Thiên Sinh định đi đâu thế?

Thiên Sinh ung dung vừa cười vừa đáp:

- Tiểu đệ định ra đằng trước động xem có chuyện gì, tại sao Lý huynh lại cản trở?

Đại hán nọ vẻ mặt vẫn lạnh lùng đáp:

- Thần Quân sai mỗ bảo vệ hai vị, còn dặn rằng nếu không có việc gì thì đừng để nhị vị ra ngoài, để khỏi bị vạ lây.

Thiên Sinh cười lạt đáp:

- Lời nói của mi chỉ lừa được trẻ con thôi, chớ đối với ta sao được. Một khi muốn đi ra, dù mi có cản trở cũng không sao ngăn được.

Đại hán nọ biến sắc, gươm đao nhắm vai trái Thiên Sinh chém xuống, Vân Nhạc thấy thế đao ấy, không những nhanh mà còn huyền diệu vô cùng, tựa như Quỷ Đầu Đao Pháp của phái Thiên Nam. Nhưng Thiên Sinh không thèm tránh né, vẫn tỏ ra như không thấy thanh đao chém tới vậy. Y chờ đao của đối thủ sắp tới vai mới tiến lên một bước, gươm tay nắm lấy cổ tay phải của đối phương. Thủ pháp của y nhanh nhẹn vô cùng, đồng thời chân trái y đá trúng luân khí huyết của đối phương. Đại hán nọ kêu "hự" một tiếng, kể nghe "rắc", là cổ tay đại hán đã bị Thiên Sinh bẻ gãy, máu tươi chảy ra hai bên mép, y ngã phịch xuống đất tắt thở liền.

Sau đó Thiên Sinh nhanh bước đi ra. Vân Nhạc thấy Thiên Sinh có thân thủ cao minh, ra tay nhanh và độc cũng như mình, lòng không khỏi khen thầm.

Lát sau Thiên Sinh từ bên ngoài trở vào, hai tay đầm máu tươi, vẻ mặt lầm lì tới gần Vân Nhạc bỗng vừa cười vừa hỏi:

- Tạ đại hiệp, hiện chúng ta đang ở trong chốn nguy hiểm đó, đại hiệp có biết không?

Đoạn y ngừng lại, cười dài một hồi, nói tiếp:

- Y muốn tại hạ cũng bị chôn vùi nơi đây với đại hiệp. Thật là y mơ chuyện hảo huyền!

Vân Nhạc liền hỏi:

- Câu chuyện đầu đuôi ra sao, Vân mỗ không hiểu gì cả!

Thiên Sinh thấy Vân Nhạc vẫn điềm nhiên, không tỏ vẻ gì sợ hãi nao núng, lòng riêng kinh ngạc vô cùng, nghĩ thầm:

- Người này quả thật anh hùng. Việc nguy cấp đến thế mà vẫn bình thản. Ngày thường ta vẫn tự phụ là người giàu cơ trí và trầm tĩnh nhưng so với y, ta còn kém xa!

Nghĩ đoạn tỏ vẻ kính phục, vừa cười vừa tiếp:

- Việc này nói ra thì dài lắm, chờ lát nữa ra khỏi chốn nguy hiểm này tại hạ sẽ thưa cùng đại hiệp sau. Không ngờ Độc Tú Thần Ma định chôn sống hai ta nơi này, đại hiệp nghĩ xem có buồn cười không? Đại hiệp hãy theo Hình mỗ ra khỏi động trước đã!

Vân Nhạc cả cười nói:

- Ta thấy Trà Khôn tỏ ra đại lượng đã lấy làm ngạc nhiên. Thì ra y quả là người khẩu phật tâm xà. Thôi được, bây giờ chúng ta đi tìm y đi.

Hai người vừa định bước ra thì từ ngoài phòng, khói nồng xông vào trong giấy lát đã lan ra khắp sơn động. Khói có mùi khét, khiến người ngửi vào phải bật ho, khó thở, rồi đầu óc choáng váng, Thiên Sinh vội là lớn:

- Đại hiệp, hãy bịt mũi lại, đây là mùi của Độc Lan!

Đoạn chàng liền đánh hai chuông để phá tan làn khói cho rẽ hai bên, nhưng khói đó càng tới càng nồng, Thiên Sinh đã bắt đầu bật ho.

Vân Nhạc không biết Độc Lan là gì, chỉ nhớ mang máng đó là một thực vật rất độc. Nếu ngửi phải mùi nó, thế nào cũng thiệt thân. Bịt mồm bịt mũi mãi đâu phải là phương pháp hoàn hảo. Cần phải nghĩ ra cách gì khác để đối phó mới được. Chàng liền viên ngọc Hạt Bảo Châu, vội móc túi ra đeo trước ngực. Quả nhiên ánh sáng tỏa ra như có luồng gió mạnh đẩy tất cả khói nồng ở gần chàng tan dần. Ánh sáng của minh châu chiếu xa chừng mười trượng, nên phủ cả Thiên Sinh. Rồi Thiên Sinh bỗng thấy đầu óc tỉnh táo, tinh thần phấn khởi, bèn đưa mắt nhìn Vân Nhạc tỏ vẻ khâm phục rồi cười nói:

- Bây giờ tại hạ tin người ta sống chết đều có số. Đại hiệp mau theo tại hạ.

Vân Nhạc liền theo sau Thiên Sinh và lên tiếng nói:

- Hình huynh chớ nên gọi tiểu đệ là đại hiệp, đại hiệp như vậy. Chúng ta nên xưng hô anh em với nhau thì hơn.

Thiên Sinh vừa cười đáp:

- Nếu vậy tại hạ xin tuân lệnh.

Hai người đi nhanh như gió ra khỏi thạch thất, thấy suốt dọc đường hầm có bảy tám cái xác ngổn ngang, đứa bị gãy tay, đứa gãy cổ, trông rất thương tâm rùng rợn. Những người đó vừa bị Thiên Sinh đánh chết.

Vân Nhạc vừa đi vừa đếm cả thấy mười một cái xác, trong lòng phục thầm Thiên Sinh. Chỉ trong giây lát đã đánh chết được mười một người, có thể nói là ra tay vừa nhanh vừa động, đủ chứng minh võ học của Thiên Sinh không phải tầm thường. Nhưng chàng không hiểu tại sao Thiên Sinh lại muốn làm thân với mình? Và tại sao Trà Khôn lại định giết y với mình cùng một lúc?

Khói càng xông tới càng nồng, bên trong còn có đom đóm lửa xẹt tứ tung. Nhưng cả khói lẫn lửa, cứ tới gần ánh sáng hạt châu là bị bắn lùi trở lại tức thì.

Thiên Sinh lên vào một con đường ngang ở sát vách. Vân Nhạc cũng theo vào. Đó là một cái khe núi thiên nhiên, cao chừng bốn trượng, chỉ một người qua lọt.

Chàng ngạc nhiên hỏi:

- Hình huynh tại sao chúng ta không đi thẳng ra ngoài cửa động dùng chưởng lực đẩy lui những chướng ngại vật có tiện hơn là đi sang lối này không?

Thiên Sinh cả cười:

- Tạ huynh coi thường Trà Khôn quá. Trước khi Tạ huynh chưa tới, y đã định cái kế hỏa công này rồi, nên trước sau động gì y cũng đã dùng đá lớn bịt kín. Như vậy chưởng lực của anh em ta làm sao phá nổi, nhưng lúc trước y không tính hãm hại cả tiểu đệ.

- Tại sao trước kia Hình huynh lại không biết Trà Khôn có ý muốn hãm hại?

Thiên Sinh vừa cười vừa đáp:

- Tạ huynh không để ý tới lúc mới vào trong phòng lão ma đầu liền biến sắc mặt. Sau đó y lại đổi ra vẻ hòa nhã ngay. Ấy là triệu chứng của lão ma đầu trước khi giết người. Lúc đầu tiểu đệ cứ tưởng y định đối phó đại huynh thôi, sau nghe tiếng công nổi lên một cách cấp bách, rồi y một mình đi ra ngay đệ lại nghĩ: "Nếu y không định hãm hại tiểu đệ sao y không gọi tiểu đệ cùng đi?"

Vân Nhạc nghĩ thầm:

- Nguy hiểm thật! Nếu ta không kéo Thiên Sinh vào hùa thì bây giờ không số mạng của ta ra sao?

Nghĩ đoạn chàng liền tiếp:

- Tại hạ không tin hợp lực của hai ta mà không phá nổi những tảng đá đó?

Thiên Sinh lắc đầu đáp:

- Vẫn biết những tảng đá đó không sao ngăn cản chúng ta được nhưng khi chúng ta phá xong những tảng đá đó tất phải mệt mỏi, như vậy khi ra tới ngoài cửa động thì chúng ta còn hơi sức đâu đối địch với địch thủ. Hướng hồ bên ngoài lại có hai tên ma đầu khác liên hiệp với Trà Khôn. Bằng không, lúc tiểu đệ phát giác Trà Khôn định hãm hại, tiểu đệ đã theo sau y ra liền?

Lúc ấy, càng đi lối càng hẹp, bề cao càng thấp, hầu như hai người phải bò mới trót lọt được. Nhờ ánh sáng của hạt châu chiếu rọi, không đến nỗi khó đi cho lắm.

Vân Nhạc không nói năng gì nữa, trong lòng vẫn nghĩ thầm:

- Tại sao Thiên Sinh biết được con đường bí mật này mà Trà Khôn là động chủ lại không biết? Thật kỳ lạ vô cùng!

Đi được một lát lâu, bỗng thấy phía trước không còn đường ra, Vân Nhạc đang ngạc nhiên kinh hãi thì Thiên Sinh đã vừa cười vừa nói:

- Chắc khinh công Bích Hồ của Tạ huynh rất tinh xảo, tiểu đệ hãy bêu xấu leo lên trước.

Vân Nhạc nghe vậy thì biết ngay phải leo lên cao ngược mắt nhìn nhưng chỉ thấy tối om. Thiên Sinh đã bắt đầu leo, Vân Nhạc đoán chắc cũng có nguyên cớ gì đây. Chàng không còn nghĩ ngợi gì nữa, liền leo lên theo.

Khi chàng leo lên tới hai mươi trượng, bỗng nghe Thiên Sinh từ trên nói vọng xuống:

- Tạ huynh cẩn thận, tới đây phải quay ngang đây.

Chàng theo Thiên Sinh, quay quanh co đến chín lần mới thấy có ánh sáng mặt trời chiều. Lúc ấy chàng mới hay nơi đây là một cái tiểu động.

Mặc dù võ công của hai người rất cao siêu, nhưng một hơi leo cao những năm sáu mươi trượng cũng cảm thấy mệt mỏi. Vân Nhạc cũng không đến nỗi mệt cho lắm riêng Thiên Sinh mồ hôi ướt đầm, đủ thấy rõ võ công của Vân Nhạc cao thâm hơn Thiên Sinh nhiều. Thiên Sinh lau mồ hôi trán, vừa cười vừa nói:

- Chúng ta sắp khởi chốn nguy hiểm, vậy hãy nghỉ ngơi giây lát, rồi leo tiếp.

Vân Nhạc gật đầu vừa cười vừa đáp:

- Tiểu đệ cũng hơi mệt.

Hình Thiên Sinh để ý nhìn Vân Nhạc thấy mặt không có giọt mồ hôi mà hơi thở vẫn điều hòa không như mình đã hốt hển thì kinh dị vô cùng. Chàng nghĩ thầm:

- Nội công của người này cao siêu bậc nào, thật không thể lường được. Xưa nay ta vẫn tự phụ nội công luyện tới mức thượng thặng, thế mà bây giờ thấy mình còn kém y quá xa. Không hiểu y là môn hạ của ai?

Nghĩ tới đó, y đâm ra ghen tức. Nhưng y đâu dè Vân Nhạc đeo mặt nạ da người nên có thể nào y biết rõ được bộ mặt thật của chàng ta.

Thiên Sinh lại thấy Vân Nhạc liếc nhìn mình, bốn mắt va chạm, y cảm thấy thần khí hai mắt Vân Nhạc tựa như hai mũi tên rất bén nhọn đâm sâu vào quả tim của y. Mặt y đỏ bừng tưởng chừng Vân Nhạc đã hiểu thấu tim đen của y rồi vậy.

Vân Nhạc đánh tan không khí phân vân, mỉm cười hỏi:

- Tiểu đệ không sao đoán ra được, vì sao Hình huynh biết rõ con đường này. Chẳng lẽ Độc Tú Thần Ma không biết con đường này hay sao?

Thiên Sinh ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Việc này nói ra hẳn dài dòng, để khi nào thoát khỏi nơi đây, tiểu đệ sẽ cắt nghĩa rõ ràng cùng Tạ huynh và tiểu đệ sẽ còn muốn nhờ Tạ huynh ra tay giúp đỡ một phen nữa. Điều tiểu đệ có thể nói ra ngay là cái động này vốn là nhà ở cũ của tiểu đệ đó.

Vân Nhạc lấy làm ăn năn, gật đầu mấy cái. Tuy nhiên chàng vẫn còn thắc mắc trong lòng, lại nghĩ thầm:

- Việc người can chi mà để ý? Nhưng không biết y có việc gì quan trọng mà định nhờ tới ta đây?

Chàng nghĩ tới đó, nghe Thiên Sinh lại tiếp theo:

- Thôi nghỉ bấy nhiêu lâu cũng đủ khỏe lại rồi, bây giờ lên đi Tạ huynh.

Đoạn y tiếp tục bò, thoáng cái là đã leo lên được bảy tám trượng rồi, Vân Nhạc cũng leo theo. Hai người lanh lẹ bò gần tới cửa động.

Khi chỉ còn độ hơn mười trượng nữa là đến nơi, bỗng nhiên Vân Nhạc thấy Thiên Sinh tỏ vẻ ướm oải, và kinh sợ vô cùng, chàng không dám lên tiếng hỏi han sợ tinh thần y tản ra ngã xuống vực thẳm tức thì, mà còn liên lụy đến chàng lôi kéo chàng ngã theo, nên chàng đành làm thình. Chàng để ý thấy thân mình của Thiên Sinh ngừng hăng, đủ tỏ chân lực của y đã tàn.

Chàng suýt la lớn nhưng bất ngờ Thiên Sinh nhanh tay vịn được một lỗ hổng, chân phải cũng đã bám được vào một chỗ. Thân mình y tay giăng, chân bệt giống chú Đại. Chàng thở phào một cái, nghĩ thầm:

- Cũng may con đường động chật hẹp dễ bám vào vách đá, nên y mới khỏi té nhào, bằng không y đã lâm nguy rồi.

Chàng ngẩng đầu nhìn, thấy Thiên Sinh lại tiếp tục leo, chỉ trong chớp mắt đã ra khỏi cửa động. Chàng theo y bèn gót cũng vừa đến ngang cửa động liền đó.

Lúc này, chàng mới nhận ra cửa động, nơi hai người đang đứng, ở lưng chừng sườn núi, bên dưới sâu hơn ngàn trượng. Thiên Sinh nhắm mắt xếp bằng tròn nhập định. Mặt y nhợt nhạt vì đã dùng sức quá độ. Vân Nhạc để yên cho y nhập định, còn chàng thì cứ khoanh tay ngắm cảnh Thái Sơn ở xa xa.

Được một lát lâu, mặt Thiên Sinh đã hồng hào trở lại. Y đứng lên, vừa cười vừa nói:

- Vừa rồi tiểu đệ lỡ tay một cái, suýt té nhào về châu Diêm Chúa. Chẳng những đệ mất mạng còn liên lụy đến Tạ huynh.

Vân Nhạc muốn tránh cho Thiên Sinh khỏi xấu hổ, liền nói:

- Ai mà tránh khỏi lỗ tay. Hình huynh hà tất phải quan tâm điều đó. Bây giờ chúng ta phải đi về phía nào đây?

Thiên Sinh ngẫm nghĩ giây lát, đáp lại:

- Hồi trẻ, tiểu đệ đã phải tốn hết sức lực mới tới được bên dưới động, vì vậy không có công lực leo lên tới trên này, cho nên mới không leo tiếp nữa. Lần này lên tới nơi đây cũng là lần đầu tiên. Bây giờ nếu muốn lên tới đỉnh cũng không tài nào leo được. Chỉ còn cách tuột xuống bên dưới. Ta cứ men theo những vách núi này sẽ tìm thấy cửa động lớn ngay. Khi đã tìm thấy cửa động phía trước là ta có lối xuống núi.

Vân Nhạc gật đầu rồi thở dài nói:

- Không ngờ Độc Tú Thần Ma lại ác hiểm đến thế! Y đã giở thủ đoạn tàn nhẫn vô lương như vậy. Con người như thế không thể tha thứ được. Lần sau bắt được gã thế nào tiểu đệ cũng giết để trừ hậu hoạn.

Thiên Sinh lớn tiếng cả cười tán thành:

- Đệ cũng nghĩ như vậy. Những người gian ác, để sống làm gì?

Vân Nhạc nhìn xuống dưới không gặp cây cối gì khả dĩ vịn mà leo, chỉ thấy cách xa chừng mấy chục trượng có một cây thông già cỗi mọc chồi ra, cành lá um tùm. Chàng bèn ngẩng đầu nói với Thiên Sinh:

- Chúng ta chỉ có cách nhảy xuống cành cây thông già trước, rồi sẽ định liệu sau. Ngoài nơi ấy, quả thật không còn lối thoát nào nữa.

Thiên Sinh cúi đầu nhìn nhìn xuống giây lát, rồi mỉm cười phụ họa:

- Nếu không có lối khác thì ta cũng đành phải nhảy xuống cây thông đó trước. Trong khi học võ ở Hoàng Sơn, hàng ngày tiểu đệ vẫn phải nhảy từ cây này sang cành nọ để luyện khinh công được tiến bộ thêm. Nên lúc này đệ có thể miễn cưỡng nhảy xuống cành thông ấy.

Nói xong y vừa nhún mình để nhảy vừa nói tiếp:

- Đệ xin lỗi nhảy trước ngu huynh một bước.

Thân mình y đảo lộn đầu dưới chân trên rơi nhanh như điện chớp. Khi còn cách cành thông ba bốn trượng, y giơ thẳng hai tay hất mạnh một cái, lượn ba vòng rồi từ từ hạ chân trên cành thông rất nhẹ.

Thiên Sinh giở kinh công tuyệt kỹ của phái Hoàng Sơn và bình yên xuống tới cảnh thông, dáng điệu tuyệt đẹp. Chàng cũng phải khen thầm và thán phục. Lúc ấy, chàng lại thấy Thiên Sinh ngẩng đầu lên lớn tiếng kêu:

- Sao Tạ huynh không xuống ngay đi, để đệ được chiêm ngưỡng thân pháp thần kỳ của đại huynh.

Nói xong y có vẻ tự đắc.

Vân Nhạ mỉm cười giơ thẳng hai cánh tay ra, khẽ nhẩy một cái, thân mình từ từ lượn xuống tới mười mấy vòng mới tới cảnh thông.

Thấy vậy Thiên Sinh thầm sợ, vì y thấy bề ngoài của Vân Nhạ tuy không kỳ lạ chút nào, nhưng bên trong bao hàm thân pháp Thiên Long Bát Thức. Chỉ mười mấy vòng lượn quay đó, cũng đủ chứng tỏ chân khí của chàng đã luyện tới tuyệt đích rồi, nên y càng tự hổ thẹn càng ghen tức hơn.

Hai người tiếp tục nhẩy từng quãng một, không lâu đã tới chân núi, rồi cùng nhau phi thân trên mặt tuyết nhanh nhẹn vô cùng.

Hai người vừa chạy tới một góc sườn núi, bỗng thấy mười mấy người chờ sẵn đó, nhìn kỹ đó là Độc Tú Thần Ma cùng đồng bọn. Cả hai bên đều ngạc nhiên và ngẩn người ra một hồi. Đột nhiên Thiên Sinh ra tay trước như điên như cuồng, đánh thẳng vào tên đại hán đứng cạnh Càng Không. Chỉ nghe lộp bộp mấy tiếng, tên đại hán kia đã bị đánh vỡ lồng ngực, la thét rất thảm khốc, rồi ngã lộn xuống dưới chân núi ngay.

Tiếng la thét của đại hán ấy làm chấn động cả sơn cốc, đồng thời bốn bề xung quanh đều có tiếng vang dội lại. Thế rồi tuyết băng như sấm động, như lở đất long trời. Mọi người hoảng hốt lo âu...

- o O o -